

Arrest

nr. 137 716 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 september 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 12 augustus 2014 toe in België en verklaart van Russische nationaliteit te zijn.

Hij dient op 14 augustus 2014 een asielaanvraag in. Hij verklaart dat een zus woonachtig is in Oostenrijk.

Op de vraag of er een specifieke reden is waarom verzoeker in België een asielaanvraag wenst in te dienen antwoordt hij : *“Omdat het verder is verwijderd van Tsjetsjenië en mijn vrienden weten dat ik in Duitsland ben. Ik denk dat ik hier ergens verre familie moet hebben”*.

Met betrekking tot zijn gezondheid verklaart verzoeker dat hij denkt nierproblemen te hebben maar dat dit nog niet is vastgesteld.

Op de vraag of er redenen bestaan betreffende de omstandigheden van opvang of behandeling die een verzet tegen een overdracht naar Duitsland, Roemenië of Bulgarije, landen waarvan verzoeker beweerde een asielaanvraag te hebben ingediend, te rechtvaardigen, antwoordt verzoeker dat hij in al deze landen vervolgd wordt door de "Tsjetsjeense Speciale Eenheden". Voorts stelt hij betreffende Roemenië dat er "een slechte houding" was en hij geprobeerd heeft klacht in te dienen.

Op 13 augustus 2014 blijkt uit het HIT EUODAC dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Bulgarije op 17 september 2012 en in Roemenië op 7 juli 2014.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat op 5 december 2002 verzoeker erkend werd als vluchteling in Duitsland. Hij staat er op 17 juni 2008 gesignaleerd als zijnde met onbekende bestemming vertrokken. Op 29 oktober 2012 dienden de Bulgaarse autoriteiten een aanvraag tot overname in gericht aan de Duitse autoriteiten, wat geweigerd werd op 9 november 2012. Op 24 januari 2014 werd door de Duitse autoriteiten de vluchtelingenstatus van verzoeker ingetrokken.

Op 22 september 2014 aanvaardden de Roemeense autoriteiten de overdracht van verzoeker naar Roemenië.

Op 25 september 2014, met kennisgeving op 26 september 2014 neemt de gemachtigde de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing met reden:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/ mevrouw", die verklaart te heten" I:

naam :

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, Russisch staatsburger van Tsjetsjeense afkomst, werd op 12.08.2014 aangetroffen te Leuven en was vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing van vasthouding (bijlage 13septies). De betrokkene werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge, waar hij op 14.08.2014 asiel vroeg. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 17.09.2012 asiel vroeg in Bulgarije en op 07.07.2014 in Roemenië.

De betrokkene werd gehoord op 22.08.2014 en verklaarde dat hij in 2001 vanuit de Russische Federatie naar Duitsland ging. Hij vroeg asiel in Duitsland en verwierf naar eigen zeggen in maart 2003 de vluchtelingenstatus. In 2006 keerde hij vanuit Duitsland terug naar de Russische Federatie. In juni 2012 verliet hij de Russische Federatie opnieuw en na omzwervingen in Wit-Rusland, Turkije, Kosovo en Oekraïne reisde hij in september 2012 het grondgebied van de Lidstaten binnen via Bulgarije. Hij vroeg asiel in Bulgarije, maar ging zonder een beslissing inzake zijn asielaanvraag af te wachten op 26.11.2013 naar Turkije, waar hij vervolgens tot januari 2013 verbleef. Vanuit Turkije reisde hij via Egypte naar Jordanië, waar hij verbleef tot 27.02.2013. Vanuit Jordanië vervolgde de betrokkene zijn weg naar Saudi-Arabië, vanwaar hij op 28.06.2013 naar Turkije ging. Op 04.07.2014 verliet hij Turkije en reisde opnieuw het grondgebied van de lidstaten binnen via Roemenië, waar hij asiel vroeg. Hij wachtte naar eigen zeggen de beslissing inzake zijn asielaanvraag niet af en reisde op 09.08.2014 naar Hongarije, vanwaar hij zijn weg vervolgde naar Duitsland. Op 12.08.2014 kwam hij vanuit Duitsland naar België. De betrokkene voegde toe dat hij steeds reisde met zijn eigen reispaspoort, dat in Roemenië in beslag werd genomen.

De Duitse instanties deelden op 10.09.2014 in een antwoord op een verzoek voor informatie mee dat de betrokkene op 24.10.2001 asiel vroeg in Duitsland, op 05.12.2002 de vluchtelingenstatus verwierf en op 17.06.2008 in Duitsland werd geregistreerd als vertrokken met onbekende bestemming. Verder werd nog toegevoegd dat Duitsland op 09.11.2012 een terugnameverzoek van Bulgarije afwees en dat op 24.01.2014 de vluchtelingenstatus van de betrokkene werd ingetrokken.

Op 09.09.2014 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Roemeense instanties, die op 22.09.2014 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van de betrokkene. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België verder is van Tsjetsjenië en zijn vijanden weten dat hij in Duitsland is. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij in Roemenië, net als in Duitsland en Bulgarije, door de "Tsjetsjeense Speciale Eenheden" werd vervolgd. In een handgeschreven verklaring van 23.08.2014 herhaalde de betrokkene dit motief. Tijdens zijn verhoor maakte hij gewag van een slechte houding in Roemenië.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411 /1 O en C-493/1 O heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asiel stelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat het volgen van een asielzoeker in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties en de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals boven vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij in Roemenië door de "Tsjetsjeense Speciale Eenheden" werd vervolgd. Tijdens zijn verhoor maakte hij ook gewag van een slechte houding in Roemenië.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Roemenië door de "Tsjetsjeense Speciale Eenheden" werd vervolgd merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn verklaringen te staven. Verder wijzen we er op dat de betrokkene zich in geval van eventuele problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid dient te wenden tot de bevoegde Roemeense instanties. Op grond van de verklaringen en de elementen van het dossier zijn er ons inzien geen redenen om te besluiten dat de Roemeense instanties de betrokkene in voornoemd geval niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat er een slechte houding was in Roemenië benadrukken we dat de betrokkene dit niet nader duidt.

Er moet worden opgemerkt dat Roemenië instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Roemenië op 07.07.2014 ingediende asielaanvraag werd afgesloten. De betrokkene zal na overdracht een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen indien hij dat wenst.

Roemenië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Roemeense autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Roemenië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België door de betrokkene in Roemenië ingediende asielaanvraag niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Roemenië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 22.08.2014 dat hij vermoedt nierproblemen te hebben, maar dat dit niet werd vastgesteld. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag ook geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Roemenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Roemeense autoriteiten zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“II.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, HETZIJ UIT HET ADMINISTRATIEF DOSSIER.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier – de beslissing wordt immers genomen “op basis van het administratief dossier”.

II.1.3. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende

partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.1.4. In de hypothese dat de thans bestreden beslissing ten uitvoer gelegd zou worden, zou de verzoekende partij uitgewezen worden naar Roemenië, waar zij haar kansen ontnomen ziet op een degelijke, behoorlijke behandeling van haar asielaanvraag.

Wel integendeel, verzoekende partij zou er gedurende jaren, in alle rechtsonzekerheid en in alle gebrek aan waardige rechtsbescherming, aan haar lot worden overgelaten, in afwachting van – ooit – een eventuele uitwijzing naar “God weet waar” worden teruggestuurd zonder behoorlijk onderzoek. er zake heeft verwerende partij geen enkele moeite gedaan om na te gaan of er in Roemenië geen ernstige problemen zijn met de wijze waarop asielzoekers behandeld worden.

Het spreekt voor zich dat dit flagrant in strijd is met artikel 3 van het EVRM dat voorziet in een menswaardige behandeling.

II.1.5. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dient Uw Raad zich uiteraard aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen te houden.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Roemenië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

II.1.6. Ter zake kan onder meer verwezen worden naar enkele rapporten over de situatie van asielzoekers in Roemenië en toepassing van de Dublinverordening.

Ten eerste verwijst verzoekende partij naar een rapport van de United States Department of State dd. 19 april 2013, dat aantoonst dat Roemenië tekortschiet inzake bijstand aan asielzoekers. Asielzoekers worden aan hun lot overgelaten. Ze krijgen geen bijstand om de taal te leren, om werk te vinden, om administratie in orde te brengen en om naar school te gaan. Een asielzoeker in Roemenië staat er tevens alleen voor op juridisch vlak, zo stelt het rapport.

United States Department of State, 2012 Country Reports on Human Rights Practices - Romania, 19 April 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/517e6de9f.html> [accessed 30 April 2013] (Cf. Stuk 3)

‘Access to Basic Services: While conditions improved somewhat from prior years, according to the UNHCR refugees still faced integration difficulties accessing public housing, vocational training adapted to their specific needs, counseling programs, and information for citizenship interviews. The 2011 amended legislation provided for access to the labor market for foreigners with “tolerated person” status. As a result, the aliens tolerated in the country, most of them rejected asylum seekers, have the right to work, but only for one year after the asylum application was submitted. It was difficult for asylum seekers to find a job because of the limited validity of their identification documents, which lacked the national registration number necessary for employment; poor language abilities; lack of marketable skills; and ignorance of employers regarding the legal basis for hiring asylum seekers. The asylum seekers’ right to work is limited only at their first application. The social, psychological, and medical assistance (especially for victims of trauma and torture) for asylum seekers is still insufficient. The UNHCR expressed concern about the quality of reception conditions because of insufficient material assistance, lack of specialized services for vulnerable groups, the state of the economy, the scarcity of employment opportunities in areas where reception centers are located, and limited options for meaningful activities such as language classes, relevant cultural orientation sessions, and skills training.’

Een rapport van UN High Commissioner for Refugees van Juli 2012 stelt dat er dringende hervormingen nodig zijn in het asielbeleid van Roemenië, aangezien er meer en meer asielzoekers zijn. Bovendien verlaten vele asielzoekers Roemenië op illegale wijze gedurende hun asielprocedures, waardoor de asielinstanties in afwezigheid van de asielzoeker negatieve beslissingen nemen. Zo blijkt ook dat asielzoekers die teruggestuurd worden naar Roemenië door de Dublinverordening, in detentie gehouden worden, om ze dan uit te wijzen. Ook is de materiële steun voor asielzoekers er niet op verbeterd sinds de crisis. Psychologische en medische steun blijken ook ontoereikend te zijn volgens dit rapport.

UN High Commissioner for Refugees, Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights’ Compilation Report - Universal Periodical Review: Romania, July 2012, available at: <http://www.refworld.org/docid/4ffd349f2.html> [accessed 30 April 2013] (Cf. Stuk 4)

'In spite of the generally positive protection environment in Romania, the accommodation facilities and processing capacity of the RIO regional centres are strained with the current number of arrivals. In light of the continuing increase in the numbers of asylum-seekers arriving in Romania,¹⁰ UNHCR is concerned that the quality of the asylum system and reception conditions may be affected, unless the existing capacities are further expanded. Romania has become an entry point into the EU through a new migratory route,¹¹ with some 1,400 persons having been apprehended at the Serbian-Romanian border and applying for asylum in Romania in 2011. Many asylum-seekers continue to abandon the RSD procedure and leave Romania in an irregular manner. This leads to an increased number of asylum applications being rejected in accelerated procedures in Romania, some without any personal interview having been conducted to assess the merits of the claim and in the absence of any judicial control over negative administrative decisions.¹² Upon the return of these persons to Romania on the basis of the Dublin Regulation, they are taken into public custody (administrative detention) as they had previously been rejected in absentia, in order to remove them from Romanian territory. This situation may lead to possible violations of the non-refoulement principle. This has recently been acknowledged by RIO and additional safeguards were introduced. Rejected asylum-seekers who had not undergone an in-merits interview before abandoning the RSD procedure are now provided the opportunity to be granted access to a new asylum procedure upon their return to Romania under the provisions of the Dublin Regulation.

Due to the deteriorating economic situation in Romania, the material support provided by RIO in its reception centres has remained unchanged since the Asylum Law came into force (approximately 30 USD/month).¹³ This amount is insufficient to cover the basic needs of asylum-seekers, who receive no other regular in-kind support from NGOs or other actors. Although RIO is fully aware of this situation and is planning to revise the Asylum Law to increase material assistance or to complement it with food, the situation is affecting many persons in need of international protection, especially asylum-seekers with specific needs. Asylum-seekers' access to recreational activities, language classes, vocational training, cultural orientation and psychological and medical assistance (especially for victims of trauma and torture) is still insufficient in RIO Regional Centres, in spite of the ERF-funded projects that address these issues.'

Voor asielzoekers die in toepassing van de Dublinverordening overgedragen worden aan Roemenië blijkt ook uit een rapport van de European Council on Refugees and Exiles dat het vooral problematisch wordt wanneer de asielzoeker Roemenië verlaten heeft zonder het resultaat van haar asielprocedure af te wachten (Verwerende partij beweert in haar beslissing dat dit het geval zou zijn) . De asielzoeker dient dan al nieuwe bewijzen neer te leggen, vooraleer haar asielaanvraag effectief behandeld zou worden:

*European Council on Refugees and Exiles, "Dublin II Regulation: National Report" : European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Romania, November 2012, available at: <http://www.refworld.org/docid/514059432.html> [accessed 30 April 2013] (Cf. **Stuk 5**)*

'If the person applied for asylum, but the procedure ended when they absconded, they will be taken in public custody on return and considered to be an illegal alien, according to the Aliens Law. As a foreign national, they may have recourse to different legal remedies such as a subsequent asylum application (submitting a new asylum application), return (including voluntary return or assisted voluntary return) or toleration.

They can ask for access to a new asylum procedure if the fear of return to their country of origin persists and they can present new evidence, according to Asylum Law³⁵.

One of the issues previously raised by JRS Romania is effective access to the asylum procedure. For persons who are sent back to Romania after absconding from the territory and are then taken into public custody in order to be removed from the territory, if the person did not have a refugee status determination interview before leaving Romania, they risk not getting an asylum interview at all. Furthermore, if the person is sent back to their country of origin, there is a risk that the principle of non-refoulement is not respected.

Many of those persons have submitted subsequent asylum applications (sometimes based on the advice of the refugee community within the public custody centre and at other times, with legal counselling from lawyers or specialised NGOs). Their applications are treated as requests for access to a new asylum procedure and new evidence must be provided. For those who do not have a lawyer, or are not assisted by a specialized NGO, and due to the fact that they are in a public custody centre and their access to the outside world is limited, it is very difficult for them to provide new evidence, even if they are assisted by lawyers or NGOs.'

In hetzelfde rapport worden er toch enkel opmerkingen gemaakt inzake de detentiebehandeling van asielzoekers. Een gegeven dat verzoekende partij sowieso te beurt zal vallen aangezien zij haar asielprocedure niet heeft afgewacht in Roemenië:

'There are two detention centres, one at Otopeni (near Bucharest) and one at Arad (near the Western border).

Some problems were identified in the last year with regards to detention conditions, such as an increased number of rejected asylum seekers from Timisoara, who did not follow the RSD procedure, as well as finally-rejected asylum seekers following

the accelerated procedures; lack of information with regard to the previous asylum procedure(s) for detainees applying for access to a new procedure; low standards in the detention regime (lack of recreational activities, security measures, a ban on getting food from outside etc.), as well as lack of proper communication with detainees; lack of proper documentation with regard to Dublin transfers.'

Ontegensprekelijk staat dit alles op gespannen voet met de heersende wetgeving, luidens dewelke asielzoekers recht hebben op een goede behandeling van hun asielprocedure.

Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden, waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn.

II.1.7. Uw Raad zal ontegensprekelijk van mening zijn dat niet specifiek aangetoond wordt dat de algemene rapporten – hierboven vernoemd – wel van toepassing zijn op verzoekende partij zelf.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar de volgende rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (in de zaak C-411/10 en C-493/10) dd. 21 december 2011:

« 94 Il découle de ce qui précède que, dans des situations telles que celles en cause dans les affaires au principal, afin de permettre à l'Union et à ses États membres de respecter leurs obligations relatives à la protection des droits fondamentaux des demandeurs d'asile, il incombe aux États membres, en ce compris les juridictions nationales, de ne pas transférer un demandeur d'asile vers l'«État membre responsable» au sens du règlement n° 343/2003 lorsqu'ils ne peuvent ignorer que les défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans cet État membre constituent des motifs sérieux et avérés de croire que le demandeur courra un risque réel d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 4 de la charte. (...)

. 106 L'article 4 de la charte doit être interprété en ce sens qu'il incombe aux États membres, en ce compris les juridictions nationales, de ne pas transférer un demandeur d'asile vers l'«État membre responsable» au sens du règlement n° 343/2003 lorsqu'ils ne peuvent ignorer que les défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans cet État membre constituent des motifs sérieux et avérés de croire que le demandeur courra un risque réel d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants au sens de cette disposition. »

Het Europees Hof van Justitie heeft dus geoordeeld eind 2011 dat wanneer de tekortkomingen in de asielprocedures systematisch van aard zijn, dit voldoende is om een schending van artikel 3 EVRM aan te nemen. Het systematisch karakter kan dan ook aangetoond worden door de algemene (bovengenoemde) rapporten.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Roemenië, vergelijkbaar met Griekenland, uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM.

Bij een eventuele gedwongen terugkeer naar Roemenië dient een potentiële schending van artikel 3 EVRM aangenomen te worden.

II.1.8. Uit het voorgaande volgt dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing alleszins een schending van artikel 3 EVRM oplevert."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Terwijl het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. 7 december 2001, nr. 101.624). Zoals hieronder zal blijken, is verwerende partij niet onredelijk tot haar besluit gekomen.

Verzoekende partij kan vooreerst niet betwisten dat Roemenië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoekende partij voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Roemenië dan in België zou kunnen genieten. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen, niet zouden respecteren.

Verzoekende partij maakt in haar middel tevens gewag van een schending van artikel 3 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

De verzoekende partij uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM, en stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met de door haar aangehaalde internationale rapporten (Country reports on Human Rights Practices 2012- Romania, United States Department of State; een rapport van UN High Commissioner for Refugees, juli 2012; "Dublin II Regulation: National Report": European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, Romania, november 2012).

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Roemenië.

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift verklaarde verzoekende partij een vrees te hebben voor de 'Tsjetsjeense Speciale Eenheden' en meldde hij een beweerdelijk slechte houding in Roemenië, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan gelet op de behandeling van de asielaanvraag. Verzoekende partij verklaarde eveneens nierproblemen te hebben, maar ook dit werd niet vastgesteld. Verzoekende partij bracht tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Roemenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- Verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige
- stukken voorlegt in het kader van hun Dublin-verhoor.

Verzoekende partij verwijst slechts naar internationale verslagen.

De verweerder ziet dan ook niet in hoe dergelijke algemene rapporten, die verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te haren aanzien genomen beslissing.

Verweerder dient op te merken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening heeft gehouden met alle omstandigheden die aan hem ter kennis zijn gebracht.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerdte behandeling die zij zou ondergaan in Roemenië. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Roemenië dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden. Algemene verslagen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Roemenië dergelijke structurele

tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Roemenië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Roemenië omwille van structurele tekortkomingen in het Roemeense systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Roemenië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Roemenië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) diende te worden afgegeven aan verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.”

2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoeker betoogt in het middel dat zij in Roemenië geen behoorlijke behandeling van haar asielaanvraag zal hebben, jaren in rechtsonzekerheid en “in alle gebrek aan waardige rechtsbescherming”, naar “God weet waar” zal gestuurd worden zonder behoorlijk onderzoek. Zij verwijt de verwerende partij geen onderzoek te hebben verricht naar de wijze waarop asielzoekers in Roemenië behandeld worden en verwijst en citeert uit een rapport van United States Department of State, Country Reports on Human Rights Practices Romania van 19 april 2013 waaruit zij citeert. Hij beweert dat asielzoekers aan hun lot worden overgelaten, geen bijstand krijgen om een taal te leren, werk te vinden, om administratie in orde te brengen en om naar school te gaan. Op juridisch vlak staan zij er alleen voor.

Vooreerst wordt er vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend door de Duitse overheden maar dat hij zich in alle stilte omhult omtrent de reden waarom hij Duitsland heeft verlaten met ongekende bestemming en aldus heeft afgezien van de beschermingsstatus die hij aldaar had. Uit het administratief dossier blijkt dat de Duitse autoriteiten slechts op 24 januari 2014 de vluchtelingenstatus hebben ingetrokken terwijl blijkens de verklaringen van verzoeker hij in 2012 legaal naar Tsjetsjenië reisde en door Rusland, en hij nadien ook nog in Bulgarije en Roemenië een asielaanvraag indiende. Deze houding scheidt bijzondere bedenkingen bij de vrees die verzoeker thans in het kader van artikel 3 van het EVRM uit. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker, ondanks een verblijf in Roemenië van meer dan een maand, niets concreets aanduidt waarom hij aldaar geen behoorlijke asielprocedure kon hebben. Het is pas in het kader van het verzoekschrift dat verzoeker eventuele klachten wat nader concreetiseert.

Voorts wordt er vastgesteld dat het voormelde rapport waarnaar verzoeker verwijst (United States Department of State, *2012 Country Reports on Human Rights Practices - Romania*, 19 April 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/517e6de9f.html>) slechts partieel wordt gelezen door verzoeker. Aldus stelt dit rapport: “Access to Asylum: The law provides for the granting of asylum or refugee status, and the government has established a system for providing protection to refugees. The law on asylum, based on EU legislation, prohibits the expulsion, extradition, or forced return of any asylum seeker at the country's border or from within the country's territory but does not extend these protections to aliens and stateless persons who planned, facilitated, or participated in terrorist activities as defined by international instruments to which the country is a party. In 2011 amended legislation on the status of foreigners in the country brought the law into line with the EU's Schengen rules and the Dublin II regulation. The new legislation brought about positive changes, such as the release of foreigners who apply for asylum while in detention, allowing their claims to be pursued fairly; communication of the removal decision to foreigners in a language they understand; and the provision of alternatives to detention. Of concern to the UNHCR is that provisions regarding the removal of unaccompanied minors do not make specific reference to the best interest of the child and the extension of the maximum period of detention from six to 18 months.

Refoulement: The government provided protection against the expulsion or return of refugees to countries where their lives or freedom would be threatened based on their race, religion, nationality, membership in a particular social group, or political opinion.

Access to Basic Services: While conditions improved somewhat from prior years, according to the UNHCR refugees still faced integration difficulties accessing public housing, vocational training adapted to their specific needs, counseling programs, and information for citizenship interviews. The 2011 amended legislation provided for access to the labor market for foreigners with "tolerated person" status. As a result, the aliens tolerated in the country, most of them rejected asylum seekers, have the right to work, but only for one year after the asylum application was submitted. It was difficult for asylum seekers to find a job because of the limited validity of their identification documents, which lacked the national registration number necessary for employment; poor language abilities; lack of marketable skills; and ignorance of employers regarding the legal basis for hiring asylum seekers. The asylum seekers' right to work is limited only at their first application. The social, psychological, and medical assistance (especially for victims of trauma and torture) for asylum seekers is still insufficient. The UNHCR expressed concern about the quality of reception conditions because of insufficient material assistance, lack of specialized services for vulnerable groups, the state of the economy, the scarcity of employment opportunities in areas where reception centers are located, and limited options for meaningful activities such as language classes, relevant cultural orientation sessions, and skills training.”

Het ondervinden van moeilijkheden tot integratie, werk, taalkennis brengt nog geen schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee. Voorts toont verzoeker evenmin aan dat hij gezondheidsproblemen kent. Evenmin toont verzoeker aan dat hij behoort tot een kwetsbare groep die het nodig heeft om speciale diensten in een opvangcentrum te verkrijgen.

Waar verzoeker verwijst naar het rapport van UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report - Universal Periodical Review: Romania*, July 2012, available at: <http://www.refworld.org/docid/4ffd349f2.html>, stelt de Raad vast dat verzoeker een selectief beperkte weergave geeft van dit rapport waarin ook te lezen valt op pagina 3 e.v. dat het asielrecht wordt gerespecteerd (*"The right to seek asylum is fully respected by the border police, such that foreigners apprehended after crossing the border in an irregular manner are granted access to asylum procedures if they express a fear of persecution. The increased number of asylum applications submitted to the border police since mid-2011, mainly at the Romanian-Serbian border, confirms this reality. From the total number of 1457 asylum applications registered in Romania in the first 6 months of 2012, some 1200 applications were submitted with the border police at the external EU border (these are foreigners who were apprehended when entering Romania in an irregular manner and who then applied for asylum with the border police), zelfs afgewezen asielzoekers die getolereerde status hebben recht hebben op tewerkstelling en dat: "Romania successfully implemented the Asylum Systems Quality Assurance and Evaluation Mechanism (ASQAEM) Project funded by the European Refugee Fund (ERF) between September 2008 and February 2010 and the Further Developing Asylum Quality (FDQ), which was finalized on 30 September 2011. Recognizing the importance of ensuring high quality decision-making at the administrative stage of the RSD procedure, RIO continues to cooperate with UNHCR on quality assessment and evaluation."* Ook in het door verzoeker opgenomen citaat is er slechts sprake van bezorgdheid over een toekomstig asielsysteem omwille van de toevloed van asielzoekers in Roemenië zonder dat verzoeker aantoont dat deze thans al voor problemen zorgt die een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM veroorzaken. Zoals te lezen valt in het citaat van verzoeker heeft Roemenië betreffende het risico op refolement maatregelen genomen zodat de asielzoekers die werden afgewezen ten gevolge van hun afwezigheid nu de mogelijkheid hebben een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Waar het citaat de bezorgdheid uitdrukt over de materiële noden van asielzoekers blijkt dat anno 2012 Roemenië de tussenkomst zou verhogen. Verzoeker laat na met een recent rapport aan te tonen dat dit niet zou zijn gebeurd.

Waar verzoeker opmerkt dat overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin II regulering en verwijst naar het rapport van Dublin II Regulation: National Report: European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Romania Publisher [European Council on Refugees and Exiles](#) lijkt dit in het licht van het voorgaande achterhaald nu de terugkeerders het recht op een nieuw interview krijgen indien dit niet eerder heeft plaats gehad. Voorts wordt er op gewezen dat verzoeker bijstand heeft van een raadsman die perfect in staat moet zijn een advocaat te contacteren in Roemenië teneinde verzoeker bij te staan zo deze dit nodig acht. Ook dit rapport concludeert: *"Following the advocacy and the round tables organised for the authorities and judges dealing with Dublin, general practice has improved. In many cases where asylum seekers left Romania without having an interview, GII granted access to a new asylum procedure on return so that an assessment of the need for international protection could take place. This has recently been acknowledged by GII and additional safeguards were introduced. Rejected asylum seekers who had not undergone an interview on merit, before abandoning the RSD procedure, are now given the opportunity to apply for a new asylum procedure upon their return to Romania under the provisions of the Dublin Regulation⁶⁴. (...) Effective access to the asylum procedure has seen positive evolution. Although in the past, if persons sent back under a Dublin procedure applied for access to a new asylum procedure and did not have a positive outcome, their credibility was affected, the situation has changed."* (pagina 43 e.v. eigen onderlijning)

Waar verzoeker verwijst naar de omstandigheden van asielzoekers in detentie wordt er in dit rapport opgemerkt: *"Following the introduction of a new provision in the Aliens Law that allows the authorities to consider alternatives to detention, some vulnerable cases benefited. GII-DM did not take into custody foreign nationals who were sent to Romania under a Dublin procedure and whose asylum procedure ended due to abscondment, if they were vulnerable and could find alternative accommodation, supported by NGOs."* Dienaangaande wordt er opgemerkt dat zelfs indien aangenomen zou worden dat de moeilijkheden omschreven in het partiële citaat van verzoeker nog zouden bestaan deze moeilijkheden (tekortkomingen op recreatief vlak, veiligheidsmaatregelen en verbod van voedsel komend van buitenaf en moeilijkheden in de communicatie) op zich nog geen schending van artikel 3 van het EVRM teweeg brengen.

Er kan eveneens nog verwezen worden naar de volgende uittreksels uit dit rapport:
"For asylum seekers under the Dublin procedure, their asylum

procedure is suspended until a final decision is taken, although they still have all the rights and obligations of asylum seekers that are recognised in Romanian Asylum Law.”

“Good practice for the protection of vulnerable persons is generally applied, regardless of their legal status – asylum seekers or foreign nationals. Cooperation between the authorities and NGOs has been fruitful and has led to the use of alternatives to detention.” (pag 11).

De verzoekende partij toont geen systematische tekortkomingen in de opvang en de behandeling van asielzoekers en hun asielprocedure in Roemenië aan. Artikel 3 van het EVRM is niet geschonden. Dit klemt nog meer nu uit het administratief dossier blijkt dat alhoewel verzoeker vrees uit voor Tsjetsjeense eenheden hij blijkens zijn eigen verklaringen in 2012 in Tsjetsjenië verbleef en door zijn gedrag diens vluchtelingenstatus anno 2014 door de Duitse autoriteiten werd ingetrokken. Bijgevolg kon de verwerende partij op basis van de gegevens waarover zij beschikte op kennelijk redelijke wijze oordelen dat Roemenië het beginsel van non-refoulement en de andere verdragsverplichtingen voortkomend uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt, de overdracht naar de Roemeense autoriteiten artikel 3 van het EVRM niet schendt en de bestreden beslissing nemen. De brief die verzoeker stuurde naar de verwerende partij betreffende diens asielrelaas doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN